

Arrest

nr. 346 985 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LURQUIN
Gulden-Vlieslaan 79
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PLAN, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russische staatsburger van Ingoesjetische origine. U bent moslim en bent gehuwd met T.M. (...) (O.V. (...)). U heeft met haar vier kinderen.

U woonde tot 2012 in de republiek Ingoesjetië, waarna u in Kazachstan verbleef. U verklaarde dat u in de maand juli van 2012 getuige was van een dodelijk verkeersongeluk. U was onderweg naar huis op de snelweg ‘Kavkaz’ ter hoogte van Gazi-Yurt toen u zich aan de kant moest zetten om een presidentiële colonne door te laten. Het was de eerste keer dat u zo’n colonne zag, u vond het interessant en u besloot de colonne te filmen met uw gsm. U dacht dat de colonne gepasseerd was en u was van plan op te houden met filmen, toen een Lada aangereden werd door een wagen van de colonne die uit de andere richting kwam. De wagen die tegen de Lada gebotst was, was een Toyota met aan het stuur de broer van de president van de republiek, Uvais Evkurov. Vervolgens zag u dat de broer van de president uit de wagen gehaald werd en dat

zijn lijfwacht die naast hem zat aan het stuur werd gezet, zodat het leek alsof de lijfwacht de wagen bestuurd had. U filmde dit alles met uw gsm. De inzittenden van de Lada overleden ter plaatse. U reed naar huis. Later toonde u het filmpje aan uw vriend M.B. (...), die u aanraade om het te wissen, hetgeen u die avond deed. De volgende ochtend werd u door vier gemaskerde mannen uit uw bed gelicht en meegenomen. U werd ondervraagd over de video-opname die u gemaakt had. U vertelde hen dat u de beelden gewist had, maar u werd niet geloofd. De onbekende personen vertelden u dat ze uw vriend M.B. (...) ook aan het ondervragen waren en dat hij verklaard had dat u de beelden niet gewist had. Uiteindelijk werd u vrijgelaten. U moest tegen de volgende avond de beelden bezorgen, zo niet zouden ze u kapotmaken. In overleg met uw familie besloot u de avond van uw vrijlating dat u Ingoesjetië beter kon ontvluchten.

Die nacht, op 18 juli 2012, verliet u Ingoesjetië. U reisde via Grozny door naar Kazachstan. Uw echtgenote bezit de Kazachse nationaliteit en haar familie woont in Almaty. Jullie woonden op een appartement van de oom van uw echtgenote en vervolgens in een container die tot woning werd omgebouwd op het terrein bij de woning van uw schoonouders. In eerste instantie werkte u niet, maar in 2015 vroeg u een werkvisum aan omdat u aan de slag moest wegens financiële redenen. U kende geen problemen in Kazachstan tot in november 2017. Uw familie die nog in Ingoesjetië woonde, werd wel regelmatig lastiggevallen. Men vroeg zo'n zes à zeven keer aan uw moeder en uw broer waar u verbleef. Op 9 november 2017 was u onderweg van uw werk naar huis toen u in de buurt van uw woning aangevallen werd. Drie mannen benaderden u en probeerden u in een wagen te duwen. U kon ontkomen en rende naar huis. U hoorde dat de mannen Ingoesjetisch spraken, waardoor u begreep dat de poging tot ontvoering te maken had met de problemen die u in 2012 gekend had. U besloot onder te duiken. U verbleef een week in een woning van een oom van uw echtgenote.

Op 16 november 2017 nam u samen met uw echtgenote en kinderen een vlucht naar Wit-Rusland. Vanuit Wit-Rusland reisde u op illegale wijze in een vrachtwagen naar Polen en vervolgens met een wagen naar België. U kwam in België aan op 20 november 2017 en op 28 november 2017 diende u samen met uw echtgenote T.M. (...) een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 juli 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Deze beslissing werd in de beroepsprocedure bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 10 december 2018 in haar arrest met nummer 213682.

U keerde niet terug naar Rusland, maar diende op 23 januari 2019 uw tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 28 augustus 2019 verklaarde het CGVS dat verzoek niet-ontvankelijk. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 9 maart 2020 verworpen door de RvV in haar arrest met nummer 233684.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar diende op 24 november 2022 samen met uw echtgenote uw derde en huidige verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u werd opgeroepen voor mobilisatie in het kader van de oorlog in Oekraïne. Daarnaast zouden de Russische autoriteiten een rechtszaak tegen u gefabriceerd hebben. Verder werd uw broer in 2021 ontvoerd en over u ondervraagd tot hij vrijgekocht werd. Inmiddels verblijft hij in Turkije, nadat hij zelf een oproeping voor de mobilisatie had gekregen. Uw familie werd de voorbije jaren dikwijls lastiggevallen door de FSB.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: drie oproepingen voor mobilisatie, drie oproepingen voor de rechtbank, en een medisch document in verband met een onderzoek naar de schildklier van uw echtgenote.

Op 9 maart 2023 verklaarde het CGVS uw derde verzoek en dat van uw echtgenote ontvankelijk.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het CGVS moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw relaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Met betrekking tot uw vrees voor mobilisatie moet het volgende worden opgemerkt.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van

contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

Ten overvloed kan worden opgemerkt dat het zeer twijfelachtig is of u wel degelijk werd opgeroepen voor de mobilisatie. U legde immers convocaties neer die u opriepen naar het militair commissariaat op 25 maart 2022, op 7 mei 2022 en op 25 september 2022 (document 1 - 3, zie groene map). Zoals hierboven reeds opgemerkt werd de mobilisatie pas aangekondigd in september 2022, waardoor het bevreemdend is dat u al in maart én in mei een oproepingsbrief zou ontvangen hebben. Bij confrontatie hiermee komt u niet verder

dan te stellen dat mensen al van voor de start van de oorlog in Oekraïne werden opgeroepen. Die uitleg houdt echter weinig steek. De indruk ontstaat dat minstens de twee oudste oproepingsbrieven vervalsingen zijn.

Naast de mobilisatie vreest u ook gerechtelijke vervolging in een gefabriceerde rechtszaak. Ook daaraan kan echter geen geloof worden gehecht: u brengt dit asielmotief laattijdig aan, en uw verklaringen erover zijn vaag en volatiel.

Vooreerst vermeldde u niets over deze gefabriceerde rechtszaak ten tijde van uw gehoor op de DVZ, dat plaatsvond op 17 januari 2023. Nochtans verklaarde u dat u door uw familie op de hoogte werd gebracht over de rechtszaak in december 2022, van zodra de eerste gerechtelijke oproepingsbrieven thuis aankwamen (CGVS p. 6). Twee van de oproepingsbrieven dateren van voor uw gehoor op de DVZ: een van 15.11.2022 en een van 12.12.2022. Er had redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat u over de rechtszaak iets vermeld had op het DVZ-gehoor, waar specifiek gevraagd wordt naar nieuwe elementen en gebeurtenissen. Bij confrontatie stelt u dat u ten tijde van het gehoor nog niet op de hoogte was van dit probleem, wat eenvoudigweg niet klopt. Bij confrontatie daarmee antwoordt u naast de kwestie en stelt u vaagweg dat u in werkelijkheid niet weet wat er is. Bij verdere bevraging gooit u het over een andere boeg en stelt u de gerechtelijke documenten zelf nog niet ontvangen gehad te hebben ten tijde van het DVZ-interview en daarom gezwegen te hebben over deze problemen, gezien u toch geen bewijzen had (CGVS p. 8). Die uitleg houdt weinig steek, zeker gezien dit uw derde verzoek is en redelijkerwijze kan worden verwacht dat u weet dat u uw relaas moet uiteenzetten, of u nu documenten meegebracht heeft of niet. Het gegeven dat u over de rechtszaak niets vermeldde op de DVZ, én het gegeven dat u in dergelijke volatiele uitleg vervalt bij uw poging te verklaren waarom, brengt uw geloofwaardigheid ernstige schade toe.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u eigenaardig genoeg helemaal niets weet over deze rechtszaak, en dat u ook geen enkele moeite heeft gedaan om zich verder te informeren. U weet enkel dat een persoon - u meent een gerechtsdeurwaarder - de brieven van de rechtbank brachten die u eerst opriepen als getuige en vervolgens als verdachte. Na de laatste gerechtelijke oproepingen begin 2023 gebeurde er niets. U claimt verder ook "absoluut niets" over de zaak te weten, zelfs niet van wat u werd beschuldigd. U stelt dat u noch iemand van uw familie hierover meer informatie probeerde te verkrijgen. Daarvoor zouden jullie zich te angstig voelen. Wanneer gevraagd wordt of u niet minstens een advocaat heeft gecontacteerd in verband met de zaak, stelt u dat dat ook niet mogelijk was, omdat advocaten en rechters ook onder de FSB vallen (CGVS p. 5-6), wat een blote bewering is. Redelijkerwijze had kunnen worden verwacht dat u geprobeerd had om op één of andere manier te vernemen waarover de zaak ging, of om met de hulp van een advocaat de oproepingen te bekijken en na te gaan welke uw rechten zijn. Dat u die moeite niet nam kan geenszins overtuigen.

Ten slotte kan met betrekking de rechtszaak nog het volgende worden opgemerkt. U vermoedt, maar weet niet zeker, dat de rechtszaak ermee te maken heeft dat u niet reageerde op de mobilisatie-oproep (CGSV p. 5-6). Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat u inderdaad vervolgd wordt, en dat dit inderdaad zou zijn wegens uw niet-ingaan op de mobilisatie, quod non, kan nogmaals verwezen worden naar de hierboven beschreven informatie waaruit blijkt dat administratieve sancties weliswaar mogelijk zijn, maar hieruit geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

Met betrekking tot de vervolging van uw familieleden moet het volgende worden opgemerkt.

U beweert dat uw broer in 2021 werd ontvoerd en twee maanden vastgehouden, waarna hij kon worden vrijgekocht. De enige reden van zijn ontvoering was dat de autoriteiten nog steeds naar u op zoek waren (CGVS p. 8). Intussen zou uw broer zelf opgeroepen zijn voor mobilisatie en vluchtte hij naar Turkije. Verder stelt u dat uw familie al jaren zeer intens door de FSB wordt bezocht, waarbij naar u of uw broer wordt gevraagd en huiszoekingen gebeuren. Deze bezoeken gebeurden om de twee weken tot zelfs drie keer per week, van 2012 tot begin 2025, wanneer ze ophielden omwille van de ziekte van uw moeder (CGVS p. 7). Zij nogmaals opgemerkt dat uw eerste verzoek werd afgewezen vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat de FSB uw familie al die jaren bleef bezoeken of dat uw broer omwille van uw problemen werd ontvoerd. Bovendien claimt u vreemd genoeg dat de intense bezoeken door de FSB gebeuren omwille van "alles": de rechtszaak, uw broer, de mobilisatie, en dus ook wegens de problemen die u aanhaalde ten tijde van uw eerste verzoek: u stelde immers dat deze bezoeken startten in 2012, bij uw vertrek naar Kazachstan (CGVS p. 7). Uw bewering dat de bezoeken te maken hebben met "alles", zowel met uw oude als nieuwe asielrelaas, komt vaag en onlogisch over. Verder komt het bevreemdend over dat de FSB u jarenlang zo intens zou zoeken dat het tot meerdere huiszoekingen per week waard is, maar dat zij dan plots zouden stoppen wegens de ziekte van uw moeder. Uw onlogische beweringen schaden uw geloofwaardigheid zo nog verder.

Er moet geconcludeerd worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan

de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De documenten die u neerlegt, met name de drie oproepingsbrieven voor mobilisatie en de drie oproepingsbrieven van het gerecht, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Documenten kunnen immers geloofwaardige verklaringen ondersteunen, maar niet vervangen. Bovendien blijkt uit algemene informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie blauwe map) dat in de Noordelijke Kaukasus een hoge mate van corruptie heerst en dat vervalste overheidsdocumenten er met gemak verkregen kunnen worden, hetgeen de bewijswaarde van uw documenten nog verder relativeert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in zijn *“BEROEP TOT NIETIGVERKLARING”* in een enig middel op de schending van:

“o Artikel 1, afdeling A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna te noemen “het Verdrag van Genève”), zoals gewijzigd bij artikel 1, § 2, van het Aanvullend Protocol van New York van 31 januari 1967 ;

o Artikelen 2 en 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens);

o Artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011) ;

o Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6§4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna te noemen “de wet van 15 december 1980”) ;

o Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

o De beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de verplichting om een administratieve beslissing toereikend te motiveren, zorgvuldig voor te bereiden en te nemen met inachtneming van alle omstandigheden van de zaak”.

2.1.2. In een eerste middelonderdeel, beroept verzoeker zich op de schending *“van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU; van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980; van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de verplichting om een bestuurlijk besluit toereikend te motiveren, zorgvuldig voor te bereiden en uitspraak te doen met inachtneming van alle omstandigheden van het geval; kennelijk onjuiste beoordeling”.*

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake (de toepassing van) artikel 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU.

Vervolgens geeft verzoeker aan:

“Uit het dossier blijkt dat verzoeker sinds 2012 herhaaldelijk rechtstreeks is bedreigd in verband met een gebeurtenis waarbij leden van de presidentiële entourage in Ingoesjetië betrokken waren. Deze bedreigingen hebben zich geconcretiseerd in een poging tot ontvoering in november 2017. In 2021 werd zijn broer ontvoerd en vastgehouden, ondervraagd over de handelingen van verzoeker en vervolgens vrijgelaten tegenbetaling van losgeld. Tot begin 2025 vonden er regelmatig bezoeken en huiszoekingen plaats in de gezinswoning, wat wijst op het actuele en aanhoudende karakter van de bedreiging.

(...)

Er zijn ernstige en concrete elementen die aantonen dat verzoeker bij terugkeer een reëel risico op vervolging loopt. Dit risico wordt versterkt door de aanhoudende zoektocht van de autoriteiten naar verzoeker, alsook door de veiligheids- en repressie context in Ingoesjetië en de Russische Federatie.

Deze verschillende elementen, die in het profiel van de verzoekster zijn opgenomen, moeten leiden tot een zekere voorzichtigheid bij het onderzoek van het profiel van de verzoekster.”

Volgens verzoeker schendt verweerder door deze elementen niet in aanmerking te nemen artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van zorgvuldigheid, voorzichtigheid en redelijkheid.

2.1.3. In een tweede middelonderdeel, beroept verzoeker zich op de schending *“van artikel 1 afdeling A, § 2 van het Verdrag van Genève; van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen; van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de verplichting om een administratieve beslissing toereikend te motiveren, zorgvuldig voor te bereiden en een beslissing te nemen met inachtneming van alle omstandigheden van de zaak; kennelijke beoordelingsfout”.*

Verzoeker voert aan:

“Het risico van vervolging moet redelijkerwijs worden bewezen door een samenstel van elementen die het relaas van de verzoekster algemeen geloofwaardig maken. Verzoeker heeft details verstrekt, hij vertelt deze feiten consequent, een omstandigheid die reden geeft om aan te nemen dat hij deze feiten daadwerkelijk heeft meegemaakt.

Wat het ontbreken van gevaar voor ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, lid 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, vormt een bedreiging voor het leven van verzoeker. Door anders te oordelen, moet worden vastgesteld dat de wederpartij opnieuw een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt. Uit de elementen van het dossier blijkt dat verzoeker een gedetailleerd, coherent en consistent relaas heeft voorgelegd, met nauwkeurige gegevens die zijn geloofwaardigheid versterken. Deze elementen laten redelijkerwijs toe te concluderen dat de beschreven feiten daadwerkelijk door verzoeker zijn meegemaakt.”

Verzoeker wijst op de aangevoerde feiten. Daarbij gaat hij meer bepaald in op de bedreigingen sedert 2012, de ontvoeringspoging op zijn persoon in 2017 en de ontvoering, vasthouding en ondervraging van zijn broer. *“De bedreiging bleef niet beperkt tot dit incident: er vonden regelmatige bezoeken plaats aan de gezinswoning, tot twee à drie keer per week, gepaard gaand met huiszoekingen. Deze intrusies duurden voort tot begin 2025.*

Deze langdurige vorm van intimidatie bewijst dat de autoriteiten gedurende meer dan tien jaar actief naar verzoeker hebben gezocht.”

Vervolgens doet verzoeker gelden:

“De verwerende partij houdt onvoldoende rekening met de mobilisatiebevelen waarbij burgers naar het front worden gestuurd. Nochtans is zij zich ervan bewust dat het niet naleven van deze verplichting om een oorlog te voeren die niet de hunne is, onvermijdelijk leidt tot gevangenisstraffen.

Deze feiten tonen aan dat er sprake is van een gerichte en aanhoudende bedreiging jegens verzoeker, zijn familie en hun kinderen.

Door anders te oordelen heeft de wederpartij artikel 1, afdeling A, § 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de artikelen 48 en 48/3 van de bovengenoemde wet van 15 december 1980 geschonden.

Voor zover de motivering algemeen is en niet duidelijk maakt waarom in casu op grond van de door verzoeker aangevoerde bewijzen niet kan worden geconcludeerd dat de vluchtelingenstatus is toegekend, schendt de bestreden beschikking ook artikel 62, lid 2, van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verklaringen van verzoekster waren over het algemeen geloofwaardig en de gestelde feiten waren op aannemelijke wijze beschreven. Noch aan de realiteit van de ernstige feiten, noch aan de vervolging kan worden getwijfeld in het licht van zijn verklaringen.

Aldus, in elk geval in aanmerking nemend dat de verzoekster een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven, dat al het relevante bewijsmateriaal waarover de verzoekster beschikt, is overgelegd en dat een bevredigende verklaring is gegeven ; dat de verklaringen van de verzoekster samenhangend en aannemelijk zijn en niet worden tegengesproken door algemene en specifieke informatie die bekend is en relevant is voor zijn verzoek : dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend en dat zijn algemene geloofwaardigheid duidelijk als vaststaand moet worden beschouwd, moet de verzoekster ten minste het voordeel van de twijfel worden gegund. Door het tegendeel te beweren, heeft de wederpartij artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 geschonden.”

Verzoeker stelt dat er ondergeschikt ten minste redenen waren om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

“Verzoekster heeft voldoende aangetoond dat haar recht op leven in de zin van artikel 2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in haar land van herkomst werd bedreigd en dat zij het risico liep om onmenselijke en vernederende behandelingen te ondergaan in de zin van artikel 3 van het Verdrag. De bestreden beslissing schendt dus deze bepalingen, alsook de artikelen 48/2 en 48/4, §2 a) en b), van de wet van 15 december 1980.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“- IN HOOFDZAAK: De hierbij gevoegde beslissing van het C.G.V.S. te vernietigen en de verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen;

- SUBSIDIAIR: De hierbij gevoegde beslissing van het C.G.V.S. te vernietigen en de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- UITERMATE SUBSIDIAIR: De hierbij gevoegde beslissing van het C.G.V.S. te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar zijn diensten voor verder grondig onderzoek.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verweerder verwijst in haar aanvullende nota van 22 april 2026 naar algemene informatie betreffende de legerdienst, contractsoldaten en de mobilisatie in de Russische Federatie.

3.2. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt door verzoeker bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.2. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.3. Dient, waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van Richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt en voor zover deze artikelen te dezen van toepassing zouden zijn uiteraard wel terdege rekening gehouden.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld wordt en dat verzoeker deze beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist in zoverre hierin gemotiveerd wordt dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het

devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar zijn land en regio van herkomst omdat hij aldaar zou vrezende te worden gemobiliseerd om deel te nemen aan de oorlog in Oekraïne.

Met betrekking tot deze door verzoeker aangevoerde vrees wordt in de bestreden beslissing echter op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Met betrekking tot uw vrees voor mobilisatie moet het volgende worden opgemerkt.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het zeer twijfelachtig is of u wel degelijk werd opgeroepen voor de mobilisatie. U legde immers convocaties neer die u opriepen naar het militair commissariaat op 25 maart 2022, op 7 mei 2022 en op 25 september 2022 (document 1 - 3, zie groene map). Zoals hierboven reeds opgemerkt werd de mobilisatie pas aangekondigd in september 2022, waardoor het bevreemdend is dat u al in maart én in mei een oproepingsbrief zou ontvangen hebben. Bij confrontatie hiermee komt u niet verder dan te stellen dat mensen al van voor de start van de oorlog in Oekraïne werden opgeroepen. Die uitleg houdt echter weinig steek. De indruk ontstaat dat minstens de twee oudste oproepingsbrieven vervalsingen zijn.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe op eenvoudige, algemene, ongefundeerde, niet gestaafde en niet nader uitgewerkte wijze te beweren dat verweerder onvoldoende rekening zou houden met mobilisatiebevelen waarbij burgers naar het front worden gestuurd en dat het ontduiken van een mobilisatie wel degelijk zou leiden tot gevangenisstraffen. Met deze loutere en aperte miskennis van de voormelde motieven en de informatie waarop deze motieven schragen, ontkracht verzoeker deze motieven en informatie op generlei wijze. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd gelden.

Met betrekking tot de overige door verzoeker aangevoerde problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing verder geheel terecht gemotiveerd:

“Naast de mobilisatie vreest u ook gerechtelijke vervolging in een gefabriceerde rechtszaak. Ook daaraan kan echter geen geloof worden gehecht: u brengt dit asielmotief laattijdig aan, en uw verklaringen erover zijn vaag en volatiel.

Vooreerst vermeldde u niets over deze gefabriceerde rechtszaak ten tijde van uw gehoor op de DVZ, dat plaatsvond op 17 januari 2023. Nochtans verklaarde u dat u door uw familie op de hoogte werd gebracht over de rechtszaak in december 2022, van zodra de eerste gerechtelijke oproepingsbrieven thuis aankwamen (CGVS p. 6). Twee van de oproepingsbrieven dateren van voor uw gehoor op de DVZ: een van 15.11.2022 en een van 12.12.2022. Er had redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat u over de rechtszaak iets vermeld had op het DVZ-gehoor, waar specifiek gevraagd wordt naar nieuwe elementen en gebeurtenissen. Bij confrontatie stelt u dat u ten tijde van het gehoor nog niet op de hoogte was van dit probleem, wat eenvoudigweg niet klopt. Bij confrontatie daarmee antwoordt u naast de kwestie en stelt u vaagweg dat u in werkelijkheid niet weet wat er is. Bij verdere bevraging gooit u het over een andere boeg en stelt u de gerechtelijke documenten zelf nog niet ontvangen gehad te hebben ten tijde van het DVZ-interview en daarom gezwegen te hebben over deze problemen, gezien u toch geen bewijzen had (CGVS p. 8). Die uitleg houdt weinig steek, zeker gezien dit uw derde verzoek is en redelijkerwijze kan worden verwacht dat u weet dat u uw relaas moet uiteenzetten, of u nu documenten meegebracht heeft of niet. Het gegeven dat u over de rechtszaak niets vermeldde op de DVZ, én het gegeven dat u in dergelijke volatiele uitleg vervalt bij uw poging te verklaren waarom, brengt uw geloofwaardigheid ernstige schade toe.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u eigenaardig genoeg helemaal niets weet over deze rechtszaak, en dat u ook geen enkele moeite heeft gedaan om zich verder te informeren. U weet enkel dat een persoon - u meent een gerechtsdeurwaarder - de brieven van de rechtbank brachten die u eerst opriepen als getuige en vervolgens als verdachte. Na de laatste gerechtelijke oproepingen begin 2023 gebeurde er niets. U claimt verder ook “absoluut niets” over de zaak te weten, zelfs niet van wat u werd beschuldigd. U stelt dat u noch iemand van uw familie hierover meer informatie probeerde te verkrijgen. Daarvoor zouden jullie zich te angstig voelen. Wanneer gevraagd wordt of u niet minstens een advocaat heeft gecontacteerd in verband met de zaak, stelt u dat dat ook niet mogelijk was, omdat advocaten en rechters ook onder de FSB vallen (CGVS p. 5-6), wat een blote bewering is. Redelijkerwijze had kunnen worden verwacht dat u geprobeerd had om op één of andere manier te vernemen waarover de zaak ging, of om met de hulp van een advocaat de oproepingen te bekijken en na te gaan welke uw rechten zijn. Dat u die moeite niet nam kan geenszins overtuigen.

Ten slotte kan met betrekking de rechtszaak nog het volgende worden opgemerkt. U vermoedt, maar weet niet zeker, dat de rechtszaak ermee te maken heeft dat u niet reageerde op de mobilisatie-oproep (CGSV p. 5-6). Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat u inderdaad vervolgd wordt, en dat dit inderdaad zou zijn wegens uw niet-ingaan op de mobilisatie, quod non, kan nogmaals verwezen worden naar de hierboven

beschreven informatie waaruit blijkt dat administratieve sancties weliswaar mogelijk zijn, maar hieruit geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

Met betrekking tot de vervolging van uw familieleden moet het volgende worden opgemerkt.

U beweert dat uw broer in 2021 werd ontvoerd en twee maanden vastgehouden, waarna hij kon worden vrijgekocht. De enige reden van zijn ontvoering was dat de autoriteiten nog steeds naar u op zoek waren (CGVS p. 8). Intussen zou uw broer zelf opgeroepen zijn voor mobilisatie en vluchtte hij naar Turkije. Verder stelt u dat uw familie al jaren zeer intens door de FSB wordt bezocht, waarbij naar u of uw broer wordt gevraagd en huiszoekingen gebeuren. Deze bezoeken gebeurden om de twee weken tot zelfs drie keer per week, van 2012 tot begin 2025, wanneer ze ophielden omwille van de ziekte van uw moeder (CGVS p. 7). Zij nogmaals opgemerkt dat uw eerste verzoek werd afgewezen vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat de FSB uw familie al die jaren bleef bezoeken of dat uw broer omwille van uw problemen werd ontvoerd. Bovendien claimt u vreemd genoeg dat de intense bezoeken door de FSB gebeuren omwille van “alles”: de rechtszaak, uw broer, de mobilisatie, en dus ook wegens de problemen die u aanhaalde ten tijde van uw eerste verzoek: u stelde immers dat deze bezoeken startten in 2012, bij uw vertrek naar Kazachstan (CGVS p. 7). Uw bewering dat de bezoeken te maken hebben met “alles”, zowel met uw oude als nieuwe asielaanvraag, komt vaag en onlogisch over. Verder komt het bevreemdend over dat de FSB u jarenlang zo intens zou zoeken dat het tot meerdere huiszoekingen per week waard is, maar dat zij dan plots zouden stoppen wegens de ziekte van uw moeder. Uw onlogische beweringen schaden uw geloofwaardigheid zo nog verder.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hij vergenoegt zich er namelijk toe zijn eerder afgelegde verklaringen en de door hem aangevoerde feiten en problemen te herhalen, hieraan toe te voegen dat zijn problemen voortduurden en dat er in dit kader tot begin 2025 huiszoekingen zouden hebben plaatsgevonden en te poneren dat zijn verklaarde problemen wel degelijk geloofwaardig zouden zijn en dat hieruit zou blijken dat hijzelf en zijn familieleden worden vervolgd. Hiermee ontkracht verzoeker de voormelde motieven hoegenaamd niet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beweert verder weliswaar dat verweerder ten onrechte zou hebben besloten dat er in zijn land en regio van herkomst geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet voorhanden is, doch verzoeker voert dienaangaande geen verdere argumentatie, legt in dit kader geen informatie neer en laat de bestreden beslissing volledig onverlet waar inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gemotiveerd wordt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de

Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien deze door verzoeker volledig onverlet worden gelaten, onverminderd overeind. Verzoeker toont derhalve evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Gelet op het voorgaande toont verzoeker verder niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet op dienstige wijze beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze "De beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de verplichting om een administratieve beslissing toereikend te motiveren, zorgvuldig voor te bereiden en te nemen met inachtneming van alle omstandigheden van de zaak" en/of "de beginselen van zorgvuldigheid, voorzichtigheid en redelijkheid" in casu en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT